

Arrest

nr. 49 888 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 10 december 2001 het Rijk te zijn binnengekomen en vraagt op 12 december 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker is minderjarig.

Op 23 januari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 15 juli 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Op 27 mei 2003 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring die tegen deze beslissing werd ingesteld, bij arrest nr. 119.903.

Op 4 september 2002 wordt aan verzoeker een aankomstverklaring afgeleverd voor drie maanden die later werd verlengd.

Op 13 maart 2003 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR), dat verschillende keren wordt verlengd tot 13 augustus 2006. Op 31 augustus 2006 wordt een bevel tot terugbrenging afgegeven.

Op 20 juni 2007 wordt aan verzoeker een aankomstverklaring afgeleverd. Deze wordt verlengd tot verzoeker meerderjarig wordt, zijnde tot 2 maart 2008.

Op 18 januari 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een BIVR, geldig voor zes maanden, met name tot 18 juli 2008. Verzoekers BIVR wordt verlengd tot 18 juli 2009. Op 14 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor verlenging van zijn BIVR dat inmiddels vervallen is.

Op 7 februari 2010 wordt verzoeker aangehouden door de politie. Verzoeker legt een verblijfstitel voor die geldig is tot 4 februari 2009.

Op 2 juli 2010 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit de registers te Leuven.

Op 8 juli 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, W. V.H. (...), attaché,

*wordt aan A.R. (...), geboren te (...), onderdaan van Angola
het bevel gegeven om uiterlijk op 13.07.2010 om middernacht het grondgebied van België te verlaten
evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland,
Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal,
Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland ,
tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.(2)*

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. V.H. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht verkrachting op minderjarige..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Doordat,

Aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend onder de volgende motivering: "Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. V.H. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht verkrachting op minderjarige..."

Terwijl,

De verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden en dus niet meer valt onder toepassing van art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, maar wel onder de bepaling van artikel 20 van dezelfde wet;

Dat in elk geval de verzoekende partij voor onschuldig dient aangezien te worden totdat de Strafrechter definitief heeft geoordeeld over de feiten, die in casu ten stelligste worden betwist op straffe van de schending van art. 6 E.V.R.M.;"

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing tweeledig zijn. In eerste instantie wordt gemotiveerd dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet daar hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Verzoeker voert aan dat hij gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Hij toont dit echter niet aan. Uit de feiten uiteenzetting is reeds gebleken dat zijn BIVR de laatste maal verlengd werd met een geldigheidsduur tot 18 juli 2009, aldus een jaar voor de bestreden beslissing is genomen. Uit het administratief verslag van de politie van 7 februari 2010 blijkt dat verzoeker een verblijfstitel voorlegde die geldig was tot 4 februari 2009, waarbij verzoeker aan de politie verklaarde: *"Ik ben hiervan op de hoogte maar aangezien ik geen vast adres heb tot op heden is het mij niet gelukt om een nieuwe verblijfstitel te krijgen; Momenteel verblijf ik op het adres van mijn zuster (...) De Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel is hiervan reeds op de hoogte."* In zijn feiten uiteenzetting geeft verzoeker aan tijdelijk te zijn geregulariseerd op 4 februari 2009, doch dit blijkt niet uit het administratief dossier en hij brengt hier ook geen bewijs van bij. Uit het administratief dossier blijkt wel dat verzoeker op 14 oktober 2009 nogmaals een verlenging heeft gevraagd ondanks dat zijn BIVR op dat ogenblik reeds drie maanden was verstreken. Tevens blijkt ook dat verweerder een verlenging tot 18 januari 2010 van de verblijfstitel heeft voorgesteld, doch uit het administratief dossier is het onduidelijk of verzoeker deze verblijfstitel heeft verkregen en afgehaald op de stad Leuven. Uit niets blijkt dat er na 18 januari 2010 nog een verlenging van de verblijfstitel werd aangevraagd of toegekend. De bestreden beslissing werd genomen op 8 juli 2010, zodat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op datum van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een verblijfstitel. Ook uit de nota met opmerkingen blijkt en ter terechtzitting stelt de raadsman van verweerder dat verzoeker niet meer over een verblijfstitel beschikt. Verzoeker weerlegt dit niet in zijn verzoekschrift en evenmin ter terechtzitting. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat verweerder artikel 20 in plaats van artikel 7 van de Vreemdelingenwet diende toe te passen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat *"onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zicht te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaald datum te verlaten: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)"

Verzoeker weerlegt niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, zodat verweerder terecht op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het motief betreffende artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is dan ook een overtollig motief. Indien er al sprake zou zijn van een schending kan het niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 7 of 20 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven nu hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, daar hij niet in het bezit is van een paspoort. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker tenslotte een schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert stelt de Raad vast dat verweerder terecht aanvoert dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is niet van toepassing omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvordering uitspraak doet. Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN